

De dief op het spoor

De rust in de school is na een paar dagen teruggekeerd. De politie heeft onderzoek gedaan bij het kapotte raam, maar doet daarover geen mededelingen.

Het schoolbestuur heeft aangifte gedaan van de diefstal bij de politie en heeft de verzekering op de hoogte gebracht van de schade die de school geleden heeft.

Een meneer en mevrouw van de verzekeringsmaatschappij zijn een kijkje komen nemen in de school.

‘De beveiliging van uw spullen laat veel te wensen over. Waarom is het alarm niet afgegaan en waarom zijn er geen camera’s?’ hoort Mees de verzekeringsmensen zeggen als ze met de directrice en de conciërge langs het lokaal van groep vier/vijf komen. Meneer Erik haast zich om de deur van zijn lokaal te sluiten; het gepraat op de gang leidt alleen maar af.

Ja, denkt Mees, men heeft het de dieven wel heel erg gemakkelijk gemaakt. Iemand moet toen vergeten zijn het alarm aan te zetten óf iemand heeft het alarm uitgezet.

In de ochtendpauze zoekt hij meteen zijn oudere broer op. Mats legt net aan enkele klasgenoten uit hoe leuk het is om in een klimpark over de hoge kabels te lopen en gezeurd door een klimgordel en een vallijn de hoge hindernissen te nemen.

‘Wanneer je er niet aan denkt dat je zou kunnen vallen, dan val je ook niet!’

‘Maar wanneer je dan toch valt, hoe is dat dan?’ wil Guido weten.

‘Dan hang je een beetje lullig in je klimgordel aan de vallijn en mag je proberen om weer op de loopkabel te komen. Dat is altijd lastig. Je moet zorgen dat je niet valt, zo simpel is dat.’

‘Mijn broer gaat werkelijk onbevreesd over de meest enge routes in het klimpark’, laat Mees trots weten.

‘Klim jij ook?’ vraagt Guido.

‘Ik heb het wel een keer gedaan. Ik vond het wel leuk voor een keer, maar het zal niet mijn hobby worden. Mijn broer is de klimmer; ik ben de zwemmer van de familie.’

‘Mees is gevraagd om lid te worden van de waterpoloclub. Hij schijnt daar best goed in te zijn. Hij is een echte waterrat’, vertelt Mats met enige trots.

‘Ik vind zwemmen wel leuk, maar niet als wedstrijd sport. Ik ga liever van de glijbaan en van de springplank’, bekent Guido.

Mees neemt zijn broer even terzijde.

‘Nog even over de diefstal van een paar dagen geleden. Ik hoorde mensen daarover praten op de gang bij ons lokaal. Het alarm schijnt niet gewerkt te hebben.’

‘Ze zijn het zeker vergeten aan te zetten of het was misschien kapot’, meent Mats.

‘Óf iemand heeft het opzettelijk uitgezet.’

‘Dat zou ook kunnen. Dan moet dat iemand van onze school geweest zijn. Zou iemand van de leerlingen zoiets kunnen doen?’

‘Ik denk het niet; dan moet je de code kennen èn je moet een sleutel van de deur hebben. Die hebben alleen de conciërge en de leraren. Ik ga na schooltijd eens een praatje maken met de conciërge. Dat is een hartstikke leuke man; hij heeft altijd wel tijd voor een leerling’, besluit Mees.

‘Zal ik meegaan?’

‘Nee, joh, dan voelt die man zich meteen overvallen wanneer we met z’n tweeën zijn bureau binnenstappen. Ik doe dat wel alleen.’

Voor Mees duurt het vandaag een eeuwigheid voor aan het eind van de middag de zoemer gaat. Hij wacht in de aula tot hij ziet dat meneer Alex alleen in zijn bureau is.

‘Heeft u even tijd voor me, meneer? Ik heb een paar vraagjes over de diefstal van de spullen.’

‘Maar natuurlijk, Mees. Je broer en jij hadden meteen door dat er iets vreemds aan de hand was. De politiemensen waren vol lof over jullie.’

‘Ik hoorde u met andere mensen praten over het alarm toen jullie langs ons lokaal liepen. Het was niet aangezet, of defect of juist uitgezet, bedacht ik later. Wanneer het alarm met opzet uitgezet is, dan moet dat iemand zijn die de code kent en die de sleutel van de school heeft. Wanneer dat niet iemand van onze school is geweest, dan moet er een vreemde de code afgekeken hebben en de sleutel van de hoofdingang weggenomen hebben. Kunt u zich herinneren of er vreemden in de school geweest zijn?’

‘Er zijn zoveel mensen geweest: de tuinman heeft het groen om de school verzorgd, er was een brandweerman om de brandblussers en de rookmelders te controleren en er was iemand die juist een week voor de diefstal het gebouw op inbraakpreventie gecontroleerd heeft. Die laatste heeft toch zijn werk niet zo heel goed gedaan.’

‘U kent die mensen?’

‘De tuinman en de brandweerman waren hier vaker; de man van de inbraakpreventie was hier nieuw. Ik heb hier ergens zijn kaartje. SAS, Secure Alarm Systems. Ik kan wel even bellen om te vragen of hij gezien heeft dat er iets niet in orde was met het alarm.’

De conciërge toetst het nummer van het bedrijf in, hij schakelt de luidspreker in.

‘Dit nummer is niet in gebruik. We helpen u graag bij het vinden van het juiste nummer. Bel 1888.’

Mees googelt snel de naam van het bedrijf.

‘Het bedrijf bestaat niet, meneer. Het is een vliegtuigmaatschappij. Het is fake. Ik denk dat we thuis bij die meneer de spullen van de school zullen vinden.’

‘Dat denk ik ook. Maar waar woont deze meneer?’

‘Dat is werk voor de politie; vindt u niet?’

‘Ik ga ze meteen bellen. Bedankt, Mees. Ik hoop echt dat we de spullen terugkrijgen.’

‘Dat hoop ik ook. Fijne dag nog, meneer!’

Jansen en Janssen

‘De politie was heel blij met jouw tip toen ik gisteren belde. Ze zouden een onderzoek instellen naar de persoon die achter het niet-bestaande beveiligingsbedrijfje zit’, zegt meneer Alex, als Mats en Mees langs het bureau van de conciërge lopen.

Ondanks de opmerkingen over de povere beveiliging van het schoolgebouw heeft de verzekeringsmaatschappij toch de schade vergoed. De nieuwe laptops, beamer en smartboards worden nog deze week geleverd.

De directrice neuriet weer liedjes wanneer ze door de school gaat. De diefstal had haar behoorlijk aangegrepen, het was alsof er bij haar thuis was ingebroken. Zo moet ze dat gevoeld hebben.

Aan het begin van de ochtendpauze wanneer Mats en Mees gebroederlijk naar het schoolplein gaan, komt het schoolhoofd tussen Mats en Mees in lopen. Ze legt haar armen over de schouders van de broertjes.

‘Jullie hebben de politie goed kunnen helpen, jongens. Ik ben echt trots op jullie!’ Ze meent voor honderd procent wat ze zegt.

De twee jongens glunderen.

‘We vinden het fijn dat we zoiets kunnen doen.’

‘Jullie kijken anders naar dingen dan de meesten van ons doen. Misschien moesten jullie daar later maar eens wat mee doen.’

‘Nee hoor, juf, ik wil professioneel mountainbiker worden, downhill instructeur of zoiets. Keihard de berg af op je fietsje! Bij de politie werken lijkt me helemaal niets’, bekent Mees.

‘En jij Mats? Is werken bij de recherche niets voor jou? Je hebt een bijzondere opmerkingsgave.’

‘Dank je, juf, dat moest ik toch maar niet doen. Ik vind klimmen leuk; daar zou ik later iets mee willen doen. Als ik maar in de bergen kan zijn, dan ben ik dolgelukkig.’

‘Toch jammer, jongens. Er gaan twee bijzondere talenten verloren.’

Er zijn weken voorbij gegaan. De jongens informeren vandaag bij meneer Alex of de politie al iets heeft laten weten over de diefstal.

‘Ze hebben waarschijnlijk meer dringende zaken op te lossen; er is niemand vermoord in de school en er is nieuwe apparatuur gekocht van het verzekeringsgeld. We hebben nu overal bewakingscamera’s; ik kan precies zien wat jullie allemaal uitvreten’, zegt hij lachend.

‘Die diefstal wordt nooit opgelost, tenzij de dief zo dom is dat hij de spullen via Marktplaats te koop aanbiedt. Onze dief was slim: hij heeft het alarm kunnen uitzetten en hij wist met sleutels binnen te komen’, merkt Mats op.

‘Ik houd er een ontevreden gevoel aan over. Iemand kan ongestraft met zoiets weggkomen’, vindt Mees.

‘Het zou wat zijn, dat wij tweeën deze zaak zouden oplossen en de boef op een presenteerblaadje op het politiebureau konden bezorgen! Dan moeten we toch eens serieus gaan denken aan een loopbaan bij de recherche.’

‘Ah! Ik zie ons al: Jansen en Janssen, detectives.’

‘Mats en Mees klinkt wel goed.’

‘Mees en Mats óók!’

Het is woensdagmiddag, prachtig zomers weer voor begin oktober. In het stadspark hebben kinderen uit de buurt hutten gebouwd en tunnels gegraven. De broers willen vandaag het dak van de hut repareren. Op de parkeerplaats bij de net verbouwde apotheek liggen planken en grote stukken hardboard. Er komt juist iemand uit de schaftkeet naast de parkeerplaats.

‘Mogen wij die hebben voor onze hut, meneer?’ vraagt Mees aan de meneer met een bouwhelm.

‘Graag! Het is voor ons bouwafval. Neem maar mee, hoor.’

Terwijl de twee jongens gretig het materiaal bijeen rapen, stopt er een bestelbusje op de parkeerplaats. Er stapt een man uit, die schichtig om zich heen kijkt. Hij heeft de twee jongens niet opgemerkt.

Uit de laadruimte van de bestelbus haalt hij iets dat op een grote sticker lijkt. Hij drukt de plaat op de zijkant van de bestelbus.

‘SAS, Secure Alarm Systems’, lezen Mats en Mees tegelijk.

‘Dat is de dief! Maak er een foto van’, fluistert Mees.

Nog nooit eerder heeft Mats zo snel zijn smartphone tevoorschijn gehaald en terwijl de man een tweede sticker op de andere zijkant plakt, maakt Mats er een complete fotoreportage van.

De man sluit het voertuig af en gaat met een gereedschapskoffer bij de apotheek naar binnen.

Pijlsnel rennen de jongens naar het bestelbusje.

‘De stickers zijn magneetplaten. Slim bedacht’, vindt Mees, ‘Maak ook foto’s van de nummerplaten.’

De jongens gaan weer snel terug achter de schaftkeet.

‘We moeten de politie bellen. De dief probeert waarschijnlijk hetzelfde trucje bij de apotheek; nu ze net verbouwd zijn, moet misschien het alarm opnieuw geïnstalleerd worden. De dief heeft een mooie smoes om de boel te saboteren’, zegt Mees.

‘Ik bel meteen 112, dan is de politie er veel sneller. Misschien kunnen ze de nepmonteur op heterdaad betrappen bij de apotheek!’

Mats begint er zowaar plezier in te krijgen.

Precies vijf minuten later rijden twee politieauto’s de parkeerplaats op. Deze keer geen sirenes en zwaailichten. Ze nemen ook niet de moeite om netjes een parkeerplaatsje te zoeken. Mats herkent politieman Eén en Twéé.

‘Dat is zijn busje. Hij is met een gereedschapskoffer naar binnen gegaan’, bericht Mats aan de twee agenten.

De twee andere collega’s zijn snel naar de achterzijde van het gebouw gelopen. Kans om te ontsnappen krijgt de boef vandaag niet.

Eén en Twéé gaan naar binnen.

De stilte is bijna ondraaglijk voor de twee broertjes. Dan is er ineens een hoop lawaai; er vallen dingen om, er breekt glas. Dan is het opnieuw benauwend stil in de apotheek.

De automatische schuifdeuren gaan open. Een man in stofjas loopt tussen twee agenten in naar een van de politieauto’s; hij heeft handboeien om. Hij roept naar de politiemannen dat hij gewoon zijn werk doet.

‘Inbreken kun je ook werk noemen!’ meent Mees.